

Ulrik Huusom
Knockoutbogen

o.a. englelige næsestyvere

*Ucensureret tankedagbog
i en pul'itisk tid*

Liebhaberbog

Knockoutbogen

Af samme forfatter (2016)

- ⌘ Værensfilosofiske Tvekampe: *Hundefilosoffer, fra Diogenes i tønden, over Nietzsche til Heidegger & Sloterdijk* - eller: Fra hundehus til damehus
- ⌘ Maxima Amoralia: *En Uartig idéhistorie fra oldtid til nutid*, eller: *Kropsformernes filosofi*
- ⌘ Sørinsk Sex – *Kierkegaards R-v og den engelske syge*
- ⌘ Filosofinæse og *pædagogisk filosofi* (Idé- og tankelaboratoriet I.)
- ⌘ Liebhaverloven: Spektakulørte teser og Tilbageskrævspartiet · *En Debattlingbog*
- ⌘ Filosofisk Veto: U-censureret tankedagbog II
- ⌘ Orangeadebogen - *filosofisk kridhvidbog: U-CENSUR III*
- ⌘ ”Har du talt med din hjerne i dag?” *Klaviatur til teknologifilosofi og videnskabsteori* (Idé- og tankelaboratoriet II.)
- ⌘ For Filosofiske Øjne: *En filosofisk parlør*
- ⌘ Gruens filosofi og parlør: *Kommenterede One-liners*
- ⌘ Positioneringens idéhistoriske oprindelse – *højre eller venstre om?*
Lille håndbog til politisk partihistorie

Bøger fra Liebhaverbog.dk

Ulrik Huusom

.

Knockoutbogen o.a. englelige næsestyvere

U-censureret tankedagbog, i en pul'itisk tid

Liebhaberbog

Ulrik Huusom
Knockoutbogen

Copyright © Ulrik Huusom og Forlaget Liebhaverbøger, 2016

Omslag: Ulrik Huusom

Forsidetegning tillagt Peter Klæstrup, midten af 1800-tallet. Filosofisk disput, måske parodi på Søren Aa. Kierkegaard: To lus, lussinger, klø og opfordring til at kløjes, eller: der tænkes, så det knager og klør i hovedbunden eller måske ansporing til at klø: Kan du (så) tænke?

ISBN: 978-87-996552-3-6

EAN: 9788799655236

1. udgave, 2016

Forlaget Liebhaverbøger
kontakt@liebhaverbog.dk
www.liebhaverbog.dk

Alle rettigheder forbeholdes. Herunder oversættelse. Ingen dele af publikationen må reproducere, lagres i et genkaldessystem, eller fotokopieres, elektronisk, mekanisk, optaget, eller andet, uden forudgående aftale og tilladelse fra Forlaget Liebhaverbøger. Korte citater i forbindelse med anmeldelser er undtaget. Denne udgave må ikke gøres til genstand for udlån. Fotokopiering, eller anden mekanisk/digital gengivelse eller mangfoldiggørelse af denne bog, eller dele deraf, er ikke tilladt ifølge dansk lov om ophavsret.

Indhold

Forord: <i>U-censur, det er noget der dur</i>	6
---	---

Stripbogen

2000-2004: Køn- og værensfilosofi	12
---	----

Djævlebogen

2010: Larm- og økofilosofi	53
2011: Sygdommen i hovedet	77
2012: Fluefængere	103

Knockoutbogen

2013: Filosofisk-kulturelt uvæsen	136
2014: Bypolitisk uvæsen	200
Anvendt litteratur	451
Indeks (navne- og sagregister)	455

De tanker som skyder op i os skal vi tage frem til undersøgelse og ikke sorgløst lade flyve igennem vort hoved. (Sokrates).

Alle genrer er tilladte, kun ikke den kedelige. (Voltaire, 1738).

Forord

U-censur, det er noget der dur

eders Kedsomhed er min Morskab. (Poul Martin Møller, 1794-1838).

*Jeg ønsker ikke med mit skrift, at spare læseren for at tænke.
(Wittgenstein).*

Jo mere uvedkommende – desto bedre.

(Henning Kehlers ”bedste” læsere om hans erindringsessays. Jf. HK: Metropolitaner, 1962, Efterskriften).

Hvor finder man filosofisk ærlighed henne i dag? Tja, hvis ikke i filosofiske dagbøger hvor i alverden skulle det så være henne? Denne forholdsvise ydmyge ambition har ligget til grund for denne tankedagbog. At nogle læsere antageligvis vil finde det allerfjernest fra ydmyghed er jo så deres problem: Temaet hermed være anslået og måske allerede nu, forslået.

Forløbere kunne vel for eksempel være dele af Kierkegaards

Journal, Heideggers, Barthes', Villy Sørensens eller Sloterdijks filosofiske dagbøger, uden at jeg skal sammenligne mig med de nævnte, men jeg kan da godt se visse ligheder.

Mine kriterier for udvalget har til at starte med været hvad der fik mig til at le, samt hvad som vel kan have lidt spektakulær filosofisk interesse. Sloterdijk anvender et lignende kriterium i *Zeilen und Tage* (2012): alt hvad der var sjovt og spændende, og så rensat for alt for private hysterier. Det kan så diskuteres hvor grænsen skal sættes her, og måske har Sloterdijk hintet til navlenusseri, den slags finder man heller ikke her, velbegrundede aversioner har jeg derimod ladet gå igennem. Her har jeg dog fundet nærværende forords hovedtitel relevant. Alt i alt ligger udvalget vel snarere i nærheden af en slags altnuligbog, en bastardbog, ligesom enhver tankedagbog er – de er sjældent sammenhængende, og sjældent skrevet med henblik der på, og i dette tilfælde, med ofte (måske) grænseoverskridende kommentarer og kritikker, der måske ligeså ofte ligger tættere på for eksempel J. J. Thorsens scrapbog *Friheden* (1980). Med nærværende undertitel in mente, inkluderer det medtagne ofte stof, nogen vel ville finde på grænsen, man overser, at de selv overskrider og skider på denne, når de forarget betræder den for at træde den ned. Disse stykker fandt netop ikke plads i navnlig de kontroversielle *Maxima Amoralia* og *Liebhaberloven*, inden for politik og sex – f.eks. når damen (m/k) *med* underkrop generelt inkluderes - og viser dermed samtidig til dels en filosofisk udviklingsgang, fra udgivelsen af min første lille artikel på tysk, i 2000, indtil søsætningen af mit forlag Liebhaberbøger. Dermed kan dele af nærværende skrift anses for en slags appendiks eller supplement til flere af mine andre værker, som her har udviklet sin egen form og sprog tone. Tankeskiftet forbliver en samtale med sig selv, det har man jo i en dagbog, vilkårene kunne ikke være anderledes. Gevinsten er frigørelse fra en begrænset underernæret tradition og dens tone, korrekte ukorrekt.

Udvalget dækker perioder fra 2000 til 2014. Det medtagede er blevet sparsomt for de to første perioder (2000-04 samt 2010-12), hvor der ikke altid er nøjagtig stjernedato, og indimellem blot anslået månedato. For de to seneste år er dateringen mere omhyggelig, dog først for alvor konsekvent gennemført i 2014, men hvad har andre tider ikke måttet kæmpe med: på Pepys tid – den hemmelige dagbogsskriver i 1600-tallet – var nytåret den 1. april. Og det var ikke til at spøge med, for dateringsgranskere. Mange refleksioner fra sidste periode har jeg skønnet til at være så essentielle og aktuelle, at længere stykker er medtaget herfra, omfangsmæssigt fylder de også mest, omtrent halvdelen af skriftet. Stykkerne strækker sig fra 1 linje op til længere passager i nærheden af 10 sider. Omfangsmæssigt blev 2014 længst, om det blev langt, som et parallelt kørende ondt langt år (måske), må læseren selv bedømme.

Hovedemnerne kan indordnes under kategorier som eksistens- og værensfilosofi, seksualteori, kulturfilosofi og højaktuelle hjemlige emner i filosofisk og idéhistorisk belysning, der her ofte er endt med at blive strippet. Eller, der stripptes; der dæmonokratiseres og modtrolderikkes; og der knockoutes.

Kierkegaard, der i perioder havde ført en næsten daglig dagbog, havde kaldt dem og sine notesbøger m.m. for blandt andet 'Dommerens bog' og 'Journalen'. Sørenskriver sagde man også en gang. I 1600-tallets Frankrig kaldte man selvbiografiske dagbøger *diare* (diarrhée og glaire, diarre og slim), og det i en positiv forstand; en sådan er der dog langt fra tale om i det følgende. Og nej, bogens oprindelige arbejdstitel, Djævelens Diarium, er heller ikke: Djævelens Diarre, selvom jeg tænkte på det, men det kan vi jo måske kalde opfølgeren: *Djævelens Diarhoe 3*. Og om man kalder mine dagbogstanker for dissektioner, stripbogen, Ucensureret (som var kladdeoverskrift for samlingen), eller, et filosofisk synderegister (som en novellesamling ved David Favrhøldt hed i bestemt form), er mig ligegyldigt. Man kan (desværre) ikke

diktere hvad folk skal tænke – en lære politikere burde tage ved lære af. Men man kan sofistkere deres tænkning. Og til undertitlen tænkte jeg: *Ingen skrupler, alle jubler.* – Men, nåh jah, det holder jo så nok heller ikke, ofte kan alle ikke tilfredsstilles samtidig; en vigtig seksuel læresætning hvis modsætning, mange tilsyneladende har lyserøde, oftest ungpigedrømme om. Og dem slæber de så med i tinget. Det er muligt at finde fælleslokale PMS-dage, men ikke nødvendigvis fysiologisk konsensuskuse.

En banalisme:

Til almen orientering så giver det naturligvis sig selv, at for hver gang der generaliseres i det følgende, til 'mennesker', 'mænd', 'kvinder', 'lærere', politikere', 'danskere', hudfarve osf., eller repræsentanter fra religiøse trossamfund eller endog 'alle' og 'enhver', 'folk' eller 'man', så kan der i sagens natur naturligvis ikke refereres til 'alle', det burde være indlysende, men blot til en øjensynlig større mængde, en tendens, en strømning, og ofte en majoritet. I virkelighedens verden adresserer eller titulerer jeg altid personen, og personens egenskaber: populært sagt ikke kønnets, hudfarvens, socialklassens eller standens egenskaber, aldrig personens fremtræden, emblemer, eller prædikater m.v. Måske skulle læseren blot tænke på at have hovedet med under læsningen.

Indledningsvis skal også her ganske kort omtales, de ofte udtalte, stikpiller til dele af fagfilosofien: Hvad det angår, ytrer filosoffer ofte, at man i lyset af at filosofi "for tiden" bliver angrebet fra mange sider, skal hinsides kampe om "rigtig" filosofi; hvilket jeg hører som at filosofi skal gå på kompromis med sandheden. – *Kan "rigtig" filosofi det?* De, der angriber filosofien, angriber sig selv, og det er jo blot dumt. Og de, som søger at lægge låg på fagkampe, sidder lunt i professionssædet, som egentlig er det de søger at befæste og slet skjult udbygge. Mens idéhistorien

snarere underbygger, at filosofien egentlig til alle tider er blevet angrebet, både eksternt og internt, og at det netop har forstærket den filosofiske tradition.

Der er med det ikke søgt at begå en fagpolitisk manøvre, filosofi og idéhistorie er et fællesmenneskeligt projekt, men det er ikke larmende kollektiver, som driver værket, det er enkeltpersoner, hvis arbejde sjældent påskønnes (læs: erkendes og/eller vedgås) i deres levetid.

Filosofien står i stampe, når ingen tør ta' kampe.

Her skal også sendes et ubdskyld* til alle, der måske føler sig trådt over tærne – det var ikke med vanilje. Men tænk til gengæld på alle de gode sager (refleksioner), der kom ud af – måske - at svine jer lidt til. Og betænk tillige det kloge skolelærermundheld: Man kan ikke tage ros for givet. Desuden kan det betænkes, om det ikke netop har været adfærd, dispositioner, produkter og udsagn fra disse eventuelle omtalte, der ret beset ofte netop har tirret *mig*, til modrefleksion. En større sammenhæng viser sig som regel i baggrunden når der dybdes. Måske skulle jeg blot have kaldt samlingen: ”*Retfærdigvis*”, men, det smager af lidt for meget pattetik, ikk’? (= Patetisk etik).

For øvrigt må man huske på, at dagbogsskriverier altid bærer øjeblikkets stempel, hvorfor det ikke kan udelukkes, at man siden er kommet på andre tanker. Alt for injurierende og inkriminerende udsagn er trods alt blevet justeret, selvom det kan forekomme hyklet i en ucensureret stripbog, men man behøver jo ikke at være grusom, selv om det rimer på Huusom.

Måske vil en læser også indimellem undervejs i læsningen indvende, at virkeligheden kan [”må”] da ikke være så sjov? Joh, tit og ofte, bare læs videre.

Der er tilføjet nye og opdaterende fodnoter¹ og flere steder nye illustrationer samt spritnye kommentarer til alle illustrationerne. Og i forbindelse med danismer, har jeg gennemgående valgt oftest ikke at vedføje for eksempel en *, det forekommer for utilsløret nedladende ligefrem at antyde, hvor der ikke er tale om utilsigtede retstavningsfejl² – læserens hoved hermed være aktiveret.

Ulrik Huusom, foråret 2014

Obs. Med daterede tilføjelser op til vinter 2014/15 og en enkelt i 2016. Henvisninger til fortsættelsen i denne række (U-censureret tankedagbog), har fået forkortelsen UC II.

---

¹ Forfatterens tekst er i det følgende både bogens tekst og fodnoternes tekst, det burde være indlysende. Det er det dog ikke for alle litteraturarter, hvorfor jeg ikke har fulgt den omvendte skelnen, inden for noget faglitteratur, idet jeg anser det for en falsk dikotomi når der skelnes imellem *bogens tekst* og *forfatterens tekst*, hvor sidstnævnte = fodnoter/forklarende hjælpenoter. Hvis forfatteren *kun* er fodnoterne, så kan der jo ikke være meget originalt forfatterstof i bogens tekst, og derfor endnu mere nødvendigt med (udførlige) kildehenvisninger per fodnote. Og i den forstand fodnoter til andres filosofi. Og såfremt kompleksiteten stiger i takt med originaliteten – hvilket naturligvis ikke følger med nødvendighed – er uddybende fodnoter ofte end mere påkrævet. Den omvendte praksis er en omsiggribende tilbøjelighed i den litteratur, som søger at anlægge en uangribelig matematisk-naturvidenskabelig-objektiv og "ren" tekst til skue, som var det nok. I nærværende skrift er begge sfærer fuldgodt forfatterens tekst, adskilt ved datoer. Og jeg tilføjer med Adorno: i fodnoten ligger sandheden (ligeså ofte).

² Og hvad angår kommatering, så deler jeg dybest set holdning med dén ordblinde jeg for nylig læste en kommentar af, som hed: >Hvis du ikke kan læse uden om kommafejl, så er du jo dum!< (Sic. Dog med retstavningsfejl rettet til i citatet).